

které teprve prováděním pozemkové reformy nepotřebnými se stano-
nou.

Úřad, vykládaje si nesprávně ustanovení § 34 zák. náhr., nekonal šetření o předpokladech své povinnosti k převzetí budov ve smyslu svrchu uvedených vývodů, a následkem toho zůstalo správní řízení neúplné. Pokud pak úřad nějaké šetření skutečně konal, neoznámil výsledek jeho straně, aby také tato mohla zaujmouti k němu své stanovisko, čímž porušil také právní zásadu slyšení stran ovládající řízení správní a stížil tak straně obranu v tomto řízení.

Vzhledem k tomu, že podstatná nedostatečnost řízení způsobena byla nesprávným výkladem zákona, bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 2268.

Příděl pastvin (Podkarp. Rus): Předpisy čl. I. odst. 3 vládn. nař. z 21. dubna 1921 č. 201 Sb. a ze 16. března 1922 č. 104 Sb. nebylo ničeho změněno na jakýchkoli předpisech policejních, zejména též lesně-policejních.

(Nález ze dne 26. dubna 1923 č. 3379.)

V ě c: Jakub J. ve V. B. proti zemědělskému referátu civilní správy Podkarpatské Rusi v Užhorodě stran přídělu pastvin.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lovo z rozhodnutí pastevního výboru ve Volovém z 11. května 1922 č. —, jímž majitelům obce V. přiznáno i pro rok 1922 právo pastvy na st-lových pozemcích zv. M. a P. M.

Stížnost do rozhodnutí toho podaná namítá jemu nezákonnost ve dvojím směru:

1. že neprávem uznal žal. úřad, že st-l v minulých obdobích ponechal V-ckým spornou půdu do pachtu, neboť třeba pravdou bylo, že zde V-čtí pásli svůj dobytek již od r. 1919 a že st-li byla tato okolnost známa, přece se tak dělo proti jeho vůli, kterouž arcit' pro nebezpečnost poměrů z počátku vůbec projevití nesměl, v roce 1920 začal pasení zakazovati, aniž toho však bylo se strany majitelů dobytka dbáno, a v roce 1921 zakročil proti zástupci těchto občanů soudně, kterýžto spor dosud není skončen, 2. že plocha, o jejíž příděl na pastvu se žadatelé ucházejí, jest půdou lesní zmýcenou v letech 1912—1914 silnou proběravou sečí, že tedy jde o lesní plochy, které se mají podle § 5 zák. čl. XXXI z r. 1879 (uh. zákona lesního) opět zalesniti, a kdež podle § 7, 100 a 101 tohoto zákona jest pastva zakázána, a že zákaz tento vyslovil již také příslušný lesopolicajní orgán, totiž státní dozorcí lesní stanice ve V. výnosem z 27. července 1921 č. —.

Obě tyto námitky, jež st-l přednesl již v řízení správním, zvláště ve svém odvolání z rozhodnutí I. stolice, uznal nss důvodnými:

Prvou z těchto námitek odbyl žal. úřad v odůvodnění nař. rozhodnutí poukazem k tomu, že bylo dobrým právem st-lovým, aby pořadem

práva soukromého si pastvu zakázal, a že tak neučinil, dokazuje, že o pastvě věděl a s ní souhlasil.

Odůvodnění toto jest v rozporu se spisy, neboť jak uvedeno, st-l již ve svém odvolání tvrdil, že zástupce občanů v-ckých soudně žaloval, a že by to pravdou nebylo, správními spisy doloženo není. Pokud pak žal. úřad v odvodním spise dovozuje dobrovolné ponechání pastvy z toho, že st-lova žaloba byla v první instanci bezvýsledná a on se s tím spokojil, neměl žal. úřad ani pro toto svoje tvrzení opory ve spisech, naopak ve stížnosti jest okolnost tato popřena a předložen doklad o tom, že spor tento dosud ukončen není. V tomto rozporu se spisy spočívá tedy podstatná vada řízení.

Nař. rozhodnutí jest však také nezákonné.

Žal. úřad odmítl druhou námitku st-lovu jako nemístnou, ježto dle čl. I. odst. 3 vl. nař. ze 21. dubna 1921 č. 201 Sb. a stejného ustanovení vl. nař. ze dne 16. března 1922 č. 104 Sb. jasně se mluví o tom, že zákonné předpisy o ochraně lesů nastupují toliko tenkrát, když se jedná o přiděl jiné půdy za pastvinu, než té, jež byla přidělena a užívána za pastvinu v roce 1920, 1921.

Názor tento nelze uznati správným. Obě dovolaná nařízení upravují v odst. 1 čl. I výhradně poměr mezi majitelem půdy a majiteli dobytka, stanovíce povinnost prvnějšího ponechati poslednějším půdu svoji k pastvě, ponechal-li jim tuto již v letech předchozích. Jak z tohoto ustanovení i z celého obsahu obou cit. nařízení jest patrné, nemělo těmito předpisy býti ničeho změněno na jakýchkoliv předpisech policejních, zejména též lesně-policejních. Opačný názor hájený žal. úřadem v odvodním spise nedá se dovoditi ani a contrario ze 3. odst. cit. článku, jenž ukládá pastevnímu výboru šetření předpisů o ochraně lesů při nuceném prikazování pastvin dosud majitelem půdy nepronajímaných. Toto ustanovení zdůrazňuje jen povinnosti, jichž dbáti má pastevní výbor při svém úředním zakročení a právě že zde výslovně upozorněno na zákonné předpisy o ochraně lesů, nutno hájiti názor, že předpisy tyto jsou pro pastevní výbor závazny i tenkrát, rozhoduje-li ve smyslu čl. III. odst. 1 cit. nař. 201 z roku 1921 o sporech vzešlých mezi účastníky na základě čl. I. odst. 1 cit. nař.

Bylo tudíž povinností žal. úřadu i v daném případě — i kdyby bezvadným byl jeho výrok, že jde o půdu, již majitel v pastevním období 1921 dobrovolně ponechal k pastvě občanům V. — zkoumati, nejde-li o lesní půdu, na níž jest jakákoliv pastva podle lesního zákona zakázána, při čemž arcíť — poněvadž tuto otázku mohl si řešiti pouze pro svůj obor jako otázku prejudiciální — nesměl nepovšimnutou nechatí námitku st-lovu, že otázku tuto autoritativně rozřešil již svým výnosem příslušný úřad lesní.

Poněvadž však žal. úřad, vycházeje z mylného názoru právního, řešením této otázky se vůbec nezabýval, dlužno rozhodnutí jeho po této stránce uznati nezákonným, pročež bylo je zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 2269.

Státní úředníci: Aktuárský úředník (skup. C stát. úř.), který byl před svým jmenováním kancelářským úředníkem skup. E stát. úř.,